

„Čo je krivé, nech sa vyrovná a čo je hrboľaté, nech sa stane rovnou cestou“

vdp. Ľubomír Urbančok

20. decembra 2020 ✝ Cirkev ✝ Nedeľná homília

Milovaní bratia a sestry,

prechádzame do posledných dní adventného obdobia a slová Evanjelia sú spytovaním svedomia pre každého jedného z nás. Ako sme sa pripravili na tieto Vianoce? Vyrovnali sme čo je krivé a hrboľaté v našom živote? Na jednej strane je naše snaženie, na druhej strane každý z nás cíti na vlastnej koži Pavlovi slová: „*Ani nechápem, čo robím, lebo nerobím to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím.*“ (Rim 7,15) Naš život môže byť skutočne vyrovnaný a rovný len vďaka Božej milosti, ktorá prichádza na tento svet v Betleheme a jej prameň nachádzame na Golgote.

Celý tento adventný čas prežívame s tou, ktorá bola plná milosti a preto jej život mohol byť rovný, upriamený neustále na Boha. Ona je tá, ktorú sledujeme v evanجليách tohto obdobia a rozjímame nad tým, ako ona prežívala svoje vyvolenie Bohom a ako prežívala dni, ktoré uplynuli od momentu zvestovania až po narodenie Božieho Syna, Ježiša Krista.

Vo chvíli zvestovania je to archanjel Gabriel, ktorý Máriu pozdraví: Zdravas Mária, milosti plná, Pán s Tebou.

Mária je najdokonalejším vzorom modlitby, a práve tu nám archanjel Gabriel dáva vysvetlenie toho, že prečo. Pretože je milosti plná a Pán je s ňou. Skutočnosť, že Pán je s ňou, je výsledkom stavu milosti, v ktorom sa nachádzala. Inými slovami, milosť je výsledkom Božieho priateľstva, v ktorom sa nachádza jej duša.

Každý, kto spácha smrteľný hriech prichádza o stav tohto Božieho priateľstva a ako to definuje sv. Augustín, otáča sa akoby chrbtom k Bohu. Byť v stave Božej milosti, Božieho priateľstva znamená byť otočený smerom k Bohu. Mária, keďže bola počatá bez poškrvny dedičného hriechu, bola v mimoriadnom stave Božieho milosrdenstva, a hoci bola najdokonalejším človekom v dejinách, neustále v ňom rástla, až do momentu svojej smrti.

Teda predpokladom Bohu milej modlitby, ktorá je základom pre skutočnú modlitbu, je **stav Božej milosti**. To znamená nemať na svedomí žiadny ťažký hriech, z ktorého by sme sa nevyspovedali, čiže sme nevykonali nič vedome, dobrovoľne proti desatoru a hlavným cirkevným prikázaniam. Takáto duša je v stave posväcujúcej milosti, a v nej sú prítomné tzv. teologálne – **božské čnosti - viera, nádej a láska**. Človek, ktorý spácha ťažký hriech, o tieto milosti akoby prichádzal. Je to práve viera, ktorá rastie modlitbou, z nej narastá naša nádej na dosiahnutie Božej blízkosti a ovocím tejto nádeje je skutočná činnosť lásky.

Keď vstupujeme do týchto posledných dní Adventného obdobia, tesne pred narodením Spasiteľa, nám prichádza na pomoc aj Tradícia Cirkvi. Štvrtá adventná nedeľa dlho nemala v liturgii svoje vlastné texty,

pretože počas nej, zavčasu ráno, sa slávila tzv. kántrová vigília. Veriaci sa po vzore Jána Krstiteľa, o ktorom rozjímali počas 3. adventnej nedele postili. V súčasnosti sa tento kántrový deň presunul na sobotu a preto dnes slávime štvrtú adventnú nedeľu s mariánskymi textami a vstupnou antifónou Rorate – Roste nebesia z výsosti.

Tu nám Tradícia ponúka aby sme tieto posledné dni prežili v duchu Jána Krstiteľa a Márie. Na to, aby sme s dostatočným vnútorným stíšením a sústredením prežívali tieto dni nám slúži príklad Jána Krstiteľa, ktorého život sa vyznačoval pokáním a pôstom. Aj u nás je bohumilým zvykom držať pôst v tieto dni, zvlášť na vigíliu narodenia Pána, teda 24. decembra. Človek, ktorý krotí pôstom svoje základné životné potreby, je viac pánom nad sebou samým. K tomu nám pomáha aj táto mimoriadna situácia, v ktorej sa teraz nachádzame.

Pre nás kresťanov však tento pôst, zdržiavanie sa či už jedla alebo iných pôžitkov, ktoré nám svet ponúka, nie je cieľom samým o sebe. Ide o prostriedok. Dôležité je, aby sme tieto seba zápory vždy konali s myšlienkou pozdvihnúť svoju myseľ k Bohu, myšlienkou na modlitbu. Je teda na mieste, aby sme si položili otázku, ako sme využili tieto adventné dni a keď sme zlyhali, máme ešte niekoľko dní, aby sme to napravili.

Prežívajme aj tieto dni tak, ako sme prežívali celý adventný čas – s ružencom v ruke. Nech nám Mária vyprosí milosť hlbokého zjednotenia sa s ňou, aby sme tak mohli tento rok prežiť mimoriadne, milostiplné sviatky narodenia Spasiteľa, ktorého potrebu vnímame snád' viac, ako kedykoľvek doteraz.

Tomáš Kempenský píše: *„Kľáčim na kolenách pred najsvätejšou Pannou a modlím sa „Zdravas Mária, milosti plná...” Je to modlitba obsahujúca málo slov, ale plná najhlbších tajomstiev. Na vyslovenie je krátka, ale dosiahne ďaleko svojou silou... Zaslúži si, aby sme o nej stále rozjímali v našom srdci a aby sme ju stále opakovali ústami. Z tých málo slov, z ktorých sa skladá, vyvierajú potoky útechy. Ako je potrebné ľutovať tých bezbožných a lenivých, ktorí sa modlia s rozptýlenou myslou a preto nemôžu pocítiť sladkosť týchto slov. Najsladšia Panna, nedaj, aby som sa i ja previnil svojou lenivosťou a nedbalosťou, ktorou som sa už previnil v minulosti. Pre budúcnosť Ti sľubujem, že sa budem modliť „Zdravas“ s väčšou zbožnosťou a pozornosťou.“*

PODPORTE NÁS! Pomôže nám každé EURO! Spoločnými silami prebudíme svedomie Slovenska, bojujme za Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Bez Vás Christianitas.sk nezvládneme financovať. Ďakujeme!

Bankové spojenie: **SK776500000000020594299**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/co-je-krive-nech-sa-vyrovna-a-co-je-hrbolate-nech-sa-stane-rovnou-cestou/>